

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 46. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123594288/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

Han følte sig lidt stolt over, at det var ham, der havde faaet det. Men saa huskede han pludselig paa, at han jo paa en Maade havde baaret sig lumpent ad overfor Aage ved at benytte sig af sine Penge, og saa føjede han til:

- - Det Smask maatte du saamænd gjerne faaet.

Ved Vibenshus skiltes de. Jørgen skulde ned til Nørrebro. En let Taage fyldte Fællederne. Men den laa lavt, saa han kunde se Alleens Trætoppe over den og langt nede Sct. Johannes Kirkespir. Græsset var vaadt under Taagen og Himlen ovenover blegblaa og fattig paa Stjærner i den halvlyse Sommernat.

Han kunde ikke blive det Kys kvit. Og mens han gik dér ganske alene over de stille, taagede Fælleder, tænkte han al Ting igennem igen. Det var altsaa Kvinder. Var han dum, eller hvad var det. Var det virkelig det, han havde længtes saadan imod?

Da han klædte sig af, smed han den Manschet. Sodavandet havde gjort vaad og krøllet, ind under Sengen.

IV

Saa blev Jørgen Student, med første Karakter, og fik et Glas Vin inde paa Bestyrerens Værelse og sit Eksamensbevis. Han havde staaet og læst det udenfor Skoleporten. Nu saa han hen paa denne Port, som han Morgen efter Morgen, Aar igennem, havde skubbet op og ladet falde i bag sig, mens Sporvognen var kørt forbi der udenfor, Sporvognen og alle de andre Vogne, som havde fyldt Morgenen med travl Støj og givet Jørgen Lyst til alt andet end netop til den stille Skolegaard. Hvor meget var der ikke sket i Verden, mens han havde sidder indelukket i den triste Klasse, hvor meget var der ikke passeret blot her igennem Gaden.

forbi Skoleporten, paa Fart fra ét Sted til et andet? Han huskede Morgener, han var kommet her i Solskin og Lys, og Morgener i Regnvejr og Sne, altid med Lyst til at vandre videre ned ad Gaden, blot forbi denne Port, drive med Færdselsstrømmen. Men altid havde han maattet ind her.

Nu var han endelig fri og havde høstet Lønnen for sin lange Forsagen, for sin daglige indespærrede Hersen med, hvad han ikke forstod og ikke interesserede sig for. Han havde sit Eksamensbevis og paa det stod der om hans aandelige Modenhed og hans Dannelse. Havde *han* Modenhed? Kunde *han* i Virkeligheden Græsk til og ÷ ? han, som havde glemt at repetere de uregelmæssige Verber og havde været saa heldig at komme op i de to aller almindeligste, som naturligvis ethvert Fæ kunde. Hvad skulde han ogsaa med Græsk? Han fik en underlig fersk Fornemmelse, naar han tænkte paa den Modenhed. Men nu fik det være; han havde gjort sin Pligt; nu havde han fri Hænder og kunde fange til sig saa meget, han vilde af det Liv, han før havde ladet gaa forbi. Det kunde samles ind endnu, det han havde spildt i Skoleaarene. Han var nitten Aar.

Da han kom hjem, gik han lige ind paa Faderens Kontor. Faderen sad og skrev Skattelister.

— Naa min Dreng, er du der?

— Ja, nu er jeg færdig.

— Naa saa til Lykke da. Ja Gud ske Lov! De Skolepenge begyndte at blive drøje. Nu maa du straks ud og se at faa nogle Timer; du maa tjene noget. Jeg kan ikke længer føde dig.

— Ja nu har vi da Sommerferien først, mente Jørgen, hvem Faderens evindelige Pengeklagen kom saa køjt og plumpt.

· Ja altid opsætte, saa bliver du nok til noget.

— Aa naar man tænker sig om og bare er rolig, sagde Jørgen overlegent og med tør Stemme. Han vidste, det blev som Faderen havde sagt, at han maatte ud om Timer.